Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού
14 Σεπτεμβρίου, 2021

Στον στόχο

Οι Πρωτόπλαστοι λοιπόν "αιχμαλωτίστηκαν".

Παραδόθηκαν ολοκληρωτικά στη διχαστική και πνικτική πρόκληση του εγωισμού.

Ζύμωσαν την πρόκληση.

Αφέθηκαν στις ατελείωτες ενοχικές διαδικασίες.

Αυτές κυοφορούν πάντα την αστοχία. Και το θάνατο.

Έτσι μετέτρεψαν τους θεοδώρητους στόχους της ζωής τους σ' ετοιμόρροπα ερείσματα φθοράς.

Έφθειραν την εσωτερική τους ωραιότητα.

Αγνόησαν τον λόγο της Αγάπης.

Αγάπησαν κάποια επιχρυσωμένα ψήγματα "αγάπης", που όμως δεν είχαν καμμιά σχέση με την αληθινή. Αποτέλεσμα;

Υπακούουν στη σατανική πρόκληση.

Επαναστατούν στο θέλημα του Θεού.

Αμφισβητούν την ειλικρίνεια της αγάπης Του.

Μιλούμε συχνά για πολιτισμό.

Πολιτισμός όμως δεν είναι ούτε τα επιστημονικά, ούτε τα τεχνικά, ούτε κάποια καλλιτεχνικά επιτεύγματα. Αλλά η ψυχική ευγένεια σε καθημερινό επίπεδο ζωής. Είναι πόνος για τον πόνο του άλλου.

Σήμερα πολλοί μιλούν για πολιτισμό. Λίγοι όμως δημιουργούν πολιτισμό.

Οι Έλληνες τα τελευταία χρόνια χάσαμε τον προσανατολισμό μας. Χάσαμε τον εαυτό μας.

Εικονογραφεί τη σύγχρονη Ελληνική πραγματικότητα η χλιδή και η φτώχεια. Η ευτυχία και η δυστυχία.

Αυτές οι αντιθέσεις πρέπει να γεφυρωθούν. Χρειάζεται μια γέφυρα που οδηγεί στην πόρτα του άλλου. Γέφυρα ανθρωπιάς.

Αν λοιπόν θέλει κάποιος να λέγεται άνθρωπος, πρέπει να συμπεριφέρεται ως συνάνθρωπος.

Τότε δημιουργείται πολιτισμός. Ο ανθρωπισμός δεν γίνεται απλώς μια σελίδα βιβλίου. Δεν αρκούμαστε μόνο στον οίκτο.

Να μην ξεχνούμε, πως το ρήμα "οικτίρω" είναι ασπίδα για τους μικρόψυχους.

Τα ρήματα "μετέχω" και "συμπάσχω" είναι το ακόντιο του ευσυνείδητου πολίτη. Μ' αυτό μπορεί να χτυπήσει την αθλιότητα. Τη δυστυχία.

Δεν είναι το να μη φαινόμαστε απολίτιστοι. Είναι κάτι που φανερώνει την ανθρωπιά μας.

Είναι η εξάλειψη όλων των στοιχείων αθλιότητας και δυστυχίας που η ύπαρξή τους καταρρακώνει την ύπαρξή μας.

Κρίνεται από την προσήλωση στον ανθρώπινο πόνο. Όχι από ηχηρές δηλώσεις και "φανταχτερές" εκδηλώσεις.

Ο πολιτισμός είναι στην ουσία μια ευρεία έννοια. Δεν βρίσκεται ούτε στο Υπουργείο Πολιτισμού, ούτε στην πολιτιστική κληρονομιά μας.

Να μην ξεχνούμε, πως, για να μιλούμε για πολιτισμό, πρέπει αυτός να βρίσκεται στην καρδιά μας. Ενώ ψυχή του πολιτισμού είναι ο πολιτισμός της ψυχής.

Την αλήθεια λοιπόν ν' αναζητήσουμε.

Είναι περισσότερο από θέση. Ανώτερη από αρετή. Σημαντικώτερη από ηθική διάκριση.

Δεν μιλούμε για όποιο δίποδο. Ούτε απλώς ον που ζει σε όρθια στάση.

Είμαστε άνθρωποι, όταν γινόμαστε συνάνθρωποι.

Βοηθός μας σ' όλα τούτα;

Ο Σταυρός. Ο Γολγοθάς.
Αυτός που πρέπει να νοηματίζει τη ζωή. Σε κάθε μας βήμα.
Χωρίς το φως του δεν μπορούμε να προχωρήσουμε. Τίποτε δεν θα πετύχει.
Η θυσία Του στο Γολγοθά είναι το φωτεινό μετέωρο.
Μας καλεί προς την ανθρωπιά. Τη θυσία. Τη συμπαράσταση.
Να ξεχάσουμε τον εαυτό μας λοιπόν.

+ ο π. Γ.

Βλεπόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο Κύριε
τόσο είσαι κοντά μου.
Όταν ανοίγη το παράθυρο, όποια ώρα κι αν είναι βλεπόμαστε.
Έχω τα μάτια μου κι έχεις κι εσύ όλου του γύρω μας κόσμου
τα μάτια. Τα λουλούδια με βλέπουν.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Φάλαγγα

Όλοι μας ζούμε στον ατίθασο κυκλώνα της εγκόσμιας αγωνίας. Καθημερινά αισθανόμαστε την κρύα, αλλά τόσο διαπεραστική πνοή της άφιλης μοναξιάς και της αδιέξοδης καθημερινής περιπέτειας να ροκανάει τα εσωτερικά νεύρα της αντοχής μας. Σταυροί οδύνης, μαρτυρικοί σταυροί υψώνονται στο πέρασμά μας. Δύσκολη η ζωή μας. Εφιαλτικές στιγμές απόγνωσης αισθανόμαστε, όταν ο "άλλος", ο αδελφός μας, προκλητικά κινείται δίπλα μας και ταυτόχρονα μας προσπερνάει με μια σκληρή αδιαφορία. Ο πόνος οργώνει βαθειά τα σάρκινα τοιχώματα των καρδιών κι η απομόνωση, με σταθερότητα που τρομάζει, ροκανάει την ψυχική μας αντίσταση.

Ποιό το "κέρδος" αυτής της διαβίωσης; Η αγωνία, που σαν φλογισμενο μολύβι χύνεται στης καρδιάς τον ιερό χώρο. Ο πόνος, που σας άσπλαχνο αλέτρι οργώνει της ψυχής το ταλαιπωρημένο έδαφος. Το αδιέξοδο, που σαν νυστέρι απελπισίας ραγίζει τους ψυχονευρωτικούς ιστούς και μας σπρώχνει στην τρελή κούρσα μιας επιβίωσης δίχως εσωτερική υπόσταση και υπαρξιακό νόημα. Η πολύμορφη αδυναμία, που έκλεισε τις στρόφιγγες της ελπίδας και μας αφαίρεσε την λυτρωτική δυνατότητα να κοιτάμε τον ορίζοντα της ζωής με την θωριά και την προσμονή μιας μεταμορφωτικής ελπίδος. Αυτής της ελπίδας, που μέσα στην αγωνία της βιοπάλης διασφαλίζει τον άνθρωπο από τον μέγιστο κίνδυνο της έκπτωσης και της φυγής στον κόσμο του παραλογισμού και της υπαρξιακής ασωτείας. Έτσι ο άνθρωπος, πληγωμένος και ταλαιπωρημένος όπως είναι, ζει μιά διαρκή και συγκλονιστική σταυρώσιμη πορεία.

Ολόκληρη η ζωή του είναι ένας καθημερινά μαρτυρικός σταυρός. Πονεμένος

και ραγισμένος, τραγικός σταυροφόρος της ζωής, επίμονα αναζητάει τον μεγάλο Κυρηναίο, που θα τολμήσει, σαν μιά έσχατη πράξη αγάπης και ελευθερίας, να τον βοηθήσει στο δύσκολο φορτίο του. Δεν υπάρχει όμως ανάμεσα στο πλήθος, που βιαστικά κυκλοφορεί στο κοινωνικό μας παζάρι.

Την απάντηση στο μέγιστο αυτό πρόβλημα του τόσο πονεμένου σύγχρονου ανθρώπου έρχεται να δώσει η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Τολμάει και σήμερα η Εκκλησία μας να βηματίσει μέσα στην ηθικά και πνευματικά απονευρωμένη ανθρωπότητα, που σύρεται αιμόρφυτη στα άθλια δόκανα περίεργων ηγετών και με διακριτική σιωπή, αλλά και μεγαλειώδη αποφασιστικότητα να τοποθετήσει στο κέντρο του σταυρωμένου κόσμου τον Εσταυρωμένο Θεάνθρωπο.

Έρχεται να ανοίξει έτσι τις μυστικές και ζωηφόρες στρόφιγγες της θείας Αγάπης προκειμένου ο ταλαίπωρος ναυαγός και ο ‘‘χτυπημένος’’ οδοιπόρος άνθρωπος να λουσθεί στο άδυτο φως του Σταυρού. Να εμπλουτισθεί από την Παντοδύναμη χάρη Του και να ζυμωθεί μέσα στην ταλαιπωρημένη, από το ασίγαστο ψαλίδισμα της φθοράς, καρδιά του, το προζύμι της προσωπικής του ελευθερίας.

Ο Εσταυρωμένος Θεός, που περνάει το κατώφλι της ζωής μας ιδιαίτερα αυτό τον καιρό, δεν έρχεται σας απλός βηματισμός μιάς θολής ελπίδας ή μίας παρηγορητικής ευχής. Έρχεται ζωντανά και αληθινά, γεμάτος αγάπη και ελευθερία προκειμένου να μεταγγίσει στον ανήσυχο και ανίσχυρο άνθρωπο την αγάπη και την ελευθερία Του.

Για να μπορέσει ο άνθρωπος να αγαπήσει αληθινά, με την ολοκληρωμένη αγάπη του Χριστού, πρέπει να σταυρώσει πάνω στο πυρωμένο αμόνι της ταπεινωσης κάθε δύναμη που τον σπρώχνει σε χώρους παθών, φθοράς και παραλογισμού. Να αποδυναμώσει ό, τι τον κρατάει αιχμάλωτο στην φθορά και την αμαρτία.

Δίχως εσωτερικό αγώνα η αγάπη δε ζει στην ανθρώπινη καρδιά, ούτε και προσεγγίζει ο άνθρωπος τον Σταυρωμένο Θεάνθρωπο.

Το εισιτήριο με το οποίο εξαγοράζεται η ελευθερία και βιώνεται το άφθαρτο ‘‘κάλλος’’ του Εσταυρωμένου είναι η αγάπη.

Είναι πόνος ψυχικός, που βιώνεται στην πιο γλυκειά συνάντηση του ατελούς ανθρώπου με τον τέλειο Θεό.

Η αγάπη είναι σταυρός. Αλλά σταυρός σωτηρίας και ελευθερίας. Από κάθε τι που μας σπρώχνει στην δίνη των φτηνών και πεζών συμφερόντων, τα οποία λειτουργούν αντίθετα και αρνητικά του μεγάλου μας προορισμού. [...].

(Πρωτ. Γεράσιμος Ζαμπέλης)

“Οι Βυθομετρήσεις” είναι παράρτημα του περιοδικού “Πυρσός” της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας (“Η ομάδα των Δώδεκα”). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760